

Sygn. akt I Ns 39/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Gajewska
-----------------	-------------------

Protokolant:	sekretarka Agnieszka Zuzga
--------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2017 r. w Piszcu na rozprawie

sprawy z wniosku W. M.

z udziałem S. M.

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania

postanawia:

1. nakazać uczestnikowi postępowania S. M. opuszczenie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w R. w związku ze stosowaniem przemocy w rodzinie;
2. odmówić przyznania uczestnikowi postępowania S. M. prawa do lokalu socjalnego;
3. orzec, iż uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie we własnym zakresie.

Sygn. akt I Ns 39/17

UZASADNIENIE

W. M. wystąpiła z wnioskiem o nakazanie uczestnikowi postępowania S. M. opuszczenia lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w budynku przy ulicy (...) w R.. Wniosła także o zobowiązanie uczestnika postępowania o zwrot na jej rzecz poniesionych kosztów sądowych.

W uzasadnieniu wniosku podniosła, że uczestnik postępowania jest alkoholikiem, zaś jego choroba alkoholowa rozwija się już od około 30 lat. W 2014 roku podjął próbę leczenia i przebywał na oddziale detoksykacji w W., jednakże później nie kontynuował leczenia. S. M. przeżył zawał serca i lekki udar mózgu. Przeszedł na rentę chorobową i od tego czasu jego choroba alkoholowa się nasiliła. Wnioskodawczyni podniosła, że odkąd pamięta S. M. będąc pod wpływem alkoholu znęcał się nad rodziną, co wnioskodawczyni zgłaszała ma policję, jednak później wycofywała swoje zgłoszenia, gdyż będąc już trzeźwy S. M. przeproszał ją i obiecywał poprawę. Odkąd z domu stron odeszły dzieci, wnioskodawczyni pozostała jedynym obiektem ataków uczestnika postępowania. W 2007 roku W. M. wystąpiła do sądu z wnioskiem o ustanowienie rozdzielności majątkowej między nią a uczestnikiem postępowania z powodu

zaciąganych przez niego długów. Wnioskodawczyni wskazała, że w 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 495/10 zapadł pierwszy wyrok w sprawie o znęcanie, a kolejny zapadł w 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 216/16.

Wnioskodawczyni podała, że uczestnik postępowania pije nieprzerwanie od września 2014 roku. S. M. nie myje się, nie zmienia ubrania, przynosi do domu robactwo – pchły, pluskwy, pali papierosy w pokoju, pozostawia po sobie nieporządek w łazience i kuchni, a na wszelkie uwagi reaguje agresją. Uczestnik postępowania podbiera wnioskodawczyni jedzenie z lodówki i nie dokłada się do utrzymywania ich wspólnego mieszkania, którego utrzymanie wynosi średnio 650 zł, pomimo iż obiecał w obecności kuratora, że będzie płacił na ten cel 320 zł. Ostatecznie pomiędzy stronami został prawomocnie orzeczony rozwód i mimo, że w wyroku rozwodowym sąd orzekł eksmisję uczestnika postępowania ze wspólnie zajmowanego mieszkania, to S. M. nic sobie z tego nie robi i nie chce dobrowolnie opuścić mieszkania.

Za podstawę prawną roszczenia wnioskodawczyni wskazała art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

Na rozprawie w dniu 27 marca 2017 roku wnioskodawczyni podniosła, iż starała się egzekwować orzeczony w wyroku rozwodowym nakaz eksmisji S. M., ale ze względu na to, że akurat obowiązywał okres ochronny, komornik nie chciał wykonać eksmisji, a nadto były wysokie koszty postępowania komorniczego. Dodała, że w lutym 2017 roku zapadł kolejny, jeszcze nieprawomocny wyrok w sprawie karnej przeciwko jej byłemu mężowi, min. o groźby karalne, które uczestnik postępowania kierował w kierunku wnioskodawczyni. Także w trakcie trwania sprawy rozwodowej S. M. groził, że ją zabije. Wskazała, że uczestnik postępowania znęca się nad nią psychicznie, wyzywa brzydkimi słowami i mówi, że to wina wnioskodawczyni, że uczestnik postępowania pije alkohol. Raz uczestnik postępowania upija się na wesoło, innym razem na smutno, wszczynając awantury domowe, w trakcie których wnioskodawczyni stara się jak najszybciej przemknąć do swojego pokoju, w którym się zamyka, i z którego boi się wychodzić, już nawet nie wzywa policji. Taka sytuacja trwa nieprzerwanie od lat, w szczególności odkąd uczestnik postępowania przeszedł na rentę i W. M. nie ma już siły tak mieszkać. Nie dochodzi do rękoczynów, obecnie uczestnik postępowania nie sprowadza do domu swoich kolegów, bo wnioskodawczyni mu zabrania. Nie ma jednak możliwości porozumienia się z byłym mężem, gdyż on ciągle pije. Podniosła, że czuje się osaczona, gdyż znikąd nie może uzyskać pomocy, jest całą tą sytuacją zdołowana. Uczestnik postępowania nie chce dobrowolnie opuścić mieszkania, grozi że popełni samobójstwo.

Uczestnik postępowania S. nie wniósł odpowiedzi na wniosek, ani nie stawiał się na rozprawie w dniu 27 marca 2017 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

W. M. i S. M. są właścicielami mieszkania numer (...) znajdującego się w bloku położonym przy ulicy (...) w R..

Z dniem 5 listopada 2007 roku została pomiędzy stronami ustanowiona rozdzielność majątkowa mocą wyroku Sądu Rejonowego w Piszku III Wydział Rodzinny z dnia 19 listopada 2007 roku, sygn. akt III RC 211/07.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny z dnia 14 października 2016 roku, wydanym w sprawie sygn. akt VI RC 148/16 małżeństwo W. M. i S. M. zawarte 09 kwietnia 1983 roku zostało rozwiązane przez rozwód. Jednocześnie, w pkt. 2 w/w wyroku Sąd orzekł eksmisję pozwanego z mieszkania stron położonego w R. przy ul. (...), bez prawa do mieszkania socjalnego. Przedmiotowe orzeczenie uprawomocniło się w dniu 19 listopada 2016 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: ksero wyroku k. 5 i 8, zaświadczenie ze Spółdzielni Mieszkaniowej w R. k. 9)

S. M. jest uzależniony od alkoholu, pod wpływem którego wszczynając awantury domowe.

W okresie od 01 stycznia 2010 roku do 08 czerwca 2010 roku S. M. w mieszkaniu przy ulicy (...) w R. znęcał się psychicznie nad swoją żoną W. M. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynając awantury domowe, podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, wyganiał z mieszkania, przeszkadzał

w spoczynku nocnym. Tym samym dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. S. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Z uwagi na okoliczność zawarcia między stronami ugody, wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 20 października 2010 roku, wydanym w sprawie II K 495/10, postępowanie karne przeciwko S. M. zostało warunkowo umorzone na okres 2 lat próby, a na ten czas S. M. został oddany pod dozór kuratora sądowego. Jednocześnie, zgodnie z pkt. II w/w wyroku, S. M. został zobowiązany do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną W. M. w sposób wyrażający agresję.

(dowód: akta sprawy II K 495/10 Sądu Rejonowego w Piszcu, w szczególności protokół przesłuchania podejrzanego k. 29-30; wyrok z dnia 20.10.2010r. k. 64)

W dniu 22 września 2014 roku w związku ze stosowaniem przemocy domowej przez S. M. została wszczęta procedura „Niebieskiej Karty”.

W czasie od 01 stycznia 2014 roku do 30 stycznia 2016 roku S. M. w mieszkaniu przy ulicy (...) w miejscowości R. N. znęcał się psychicznie nad W. M. w ten sposób, że będąc pod działaniem alkoholu wszczynał awantury domowe, podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżał słownie, zakłócał spoczynek nocny. Tym samym popełnił przestępstwo z art. 207 § 1 k.k., za które prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 7 czerwca 2016 roku, wydanym w sprawie II K 216/16, został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kara pozbawienia wolności została warunkowo zawieszona na okres próby 3 lat. S. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

(dowód: akta sprawy II K 216/16 Sądu Rejonowego w Piszcu, w szczególności protokół przesłuchania podejrzanego k. 37-38, wyrok z dnia 7.06.2016r. k.59 i v., kserokopia Niebieskiej Karty k. 11-19)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz.U. z 2005r., Nr 180, poz. 1493 ze zm.), jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania.

W myśl art. 2 pkt 1 cytowanej ustawy, członkiem rodziny jest osoba najbliższa w rozumieniu art. 115 § 11 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), a także inna osoba wspólnie zamieszkująca lub gospodarująca. Członkiem rodziny nie jest więc jedynie małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, lecz także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu oraz inne osoby wspólnie zamieszkujące lub gospodarujące.

Cytowany wyżej przepis art. 11a ust. 1 przekazuje do dyspozycji sądów narzędzie polegające na odseparowaniu sprawcy przemocy w rodzinie od ofiar tej przemocy.

Przez przemoc w rodzinie należy rozumieć jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób wymienionych w pkt 1, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą (art. 2 pkt 2 cytowanej ustawy).

Bezspornym jest, że wnioskodawczyni i uczestnik postępowania wspólnie zajmują lokal mieszkalny nr (...) przy ulicy (...) w R., którego są właścicielami.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie budzi wątpliwości, że w rodzinie wnioskodawczyni stosowana jest przemoc przez uczestnika postępowania. Świadczą o tym wymienione wyżej wyroki Sądu Rejonowego w Piszcu wydane w II Wydziale Karnym.

S. M. podczas każdego toczącego się wobec niego postępowania karnego o popełnienie przestępstwa z art. 207 § 1 kk przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wprawdzie pierwsze postępowanie, w związku z ugodą zawartą przez W. M. i jej ówczesnego męża zostało warunkowo umorzone w stosunku do S. M., natomiast wyrokiem z dnia 7 czerwca 2016 roku został on skazany na karę pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 207 § 1 kk, przy czym, wykonanie tej kary zostało zawieszona na okres 3 lat próby.

S. M. jest uzależniony od alkoholu, pod wpływem którego notorycznie wszczyna w domu awantury. W trakcie tych awantur uczestnik postępowania wyzywa wnioskodawczynię słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłóca jej spoczynek nocny. Zachowanie uczestnika powoduje szkody przede wszystkim na zdrowiu psychicznym W. M., która nie czuje się swobodnie we własnym mieszkaniu, wciąż jest narażona na szykany ze strony byłego męża oraz czuje się załamana i bezsilna, gdyż mimo sądowego nakazu eksmisji orzeczonego wobec S. M. w wyroku rozwodowym, uczestnik postępowania nie opuścił mieszkania przy ul. (...) w R..

W tym stanie sprawy stwierdzić należy, że S. M. swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie.

Wobec powyższego, na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd nakazał uczestnikowi S. M. opuszczenie lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w R..

Sąd nie przyznał uczestnikowi postępowania prawa do lokalu socjalnego, albowiem zgodnie z treścią art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów (Dz.U. z 2005r., Nr 31, poz. 266 j.t. ze zm.) prawo do lokalu socjalnego nie przysługuje, gdy powodem opróżnienia lokalu jest stosowanie przemocy w rodzinie, a w stosunku do osób stosujących przemoc w rodzinie nie są stosowane okresy ochronne zakazujące eksmisji w okresie od 1 listopada do 31 marca. Na mocy nowych przepisów kodeksu postępowania cywilnego w takich sytuacjach komornik usunie dłużnika do noclegowni, schroniska lub innej placówki zapewniającej miejsca noclegowe, wskazanej na wniosek komornika przez gminę właściwą ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu (ustawa z dnia 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, Dz. U. Nr 224, poz. 1342).

Należy podkreślić, że nakaz opuszczenia lokalu orzeczony na podstawie przepisu art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, nie powoduje utraty tytułu prawnego, a jedynie czasowe ograniczenie korzystania z lokalu. Nakaz ma charakter czasowy, bowiem w razie zmiany okoliczności może być zmieniony lub uchylony.

W oparciu o przepis art. 520 k.p.c. Sąd orzekł, że uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania we własnym zakresie.